

DIVORÍŠA

SVET ZA
DVERAMI

PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli

MOTYL

DIVORÍŠA

SVET ZA DVERAMI

DIVORÍŠA

1

SVET ZA DVERAMI

PARI THOMSON

Ilustrovala Elisa Paganelli

VYDAVATELSTVO MOTÝL

Greenwild

First published 2023 by Macmillan Children's Books an imprint of Pan Macmillan

Text copyright © Pari Thomson 2023

Illustrations copyright © Elisa Paganelli 2023

All rights reserved.

Preložila: Laura Prištáková, 2025

Zodpovedná redaktorka: Anetta Letková

Grafická úprava: Zuzana Ondrovičová

Vydalo: Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

www.vydavatelstvomotyl.sk

Vydanie prvé. Rok vydania 2025

Tlač: FINIDR, s. r. o., Český Těšín, Česká Republika

Vydavateľstvo Motýľ, s. r. o.

Dunajská 48, 811 08 Bratislava, Slovensko

Telefón: 02/381 045 81

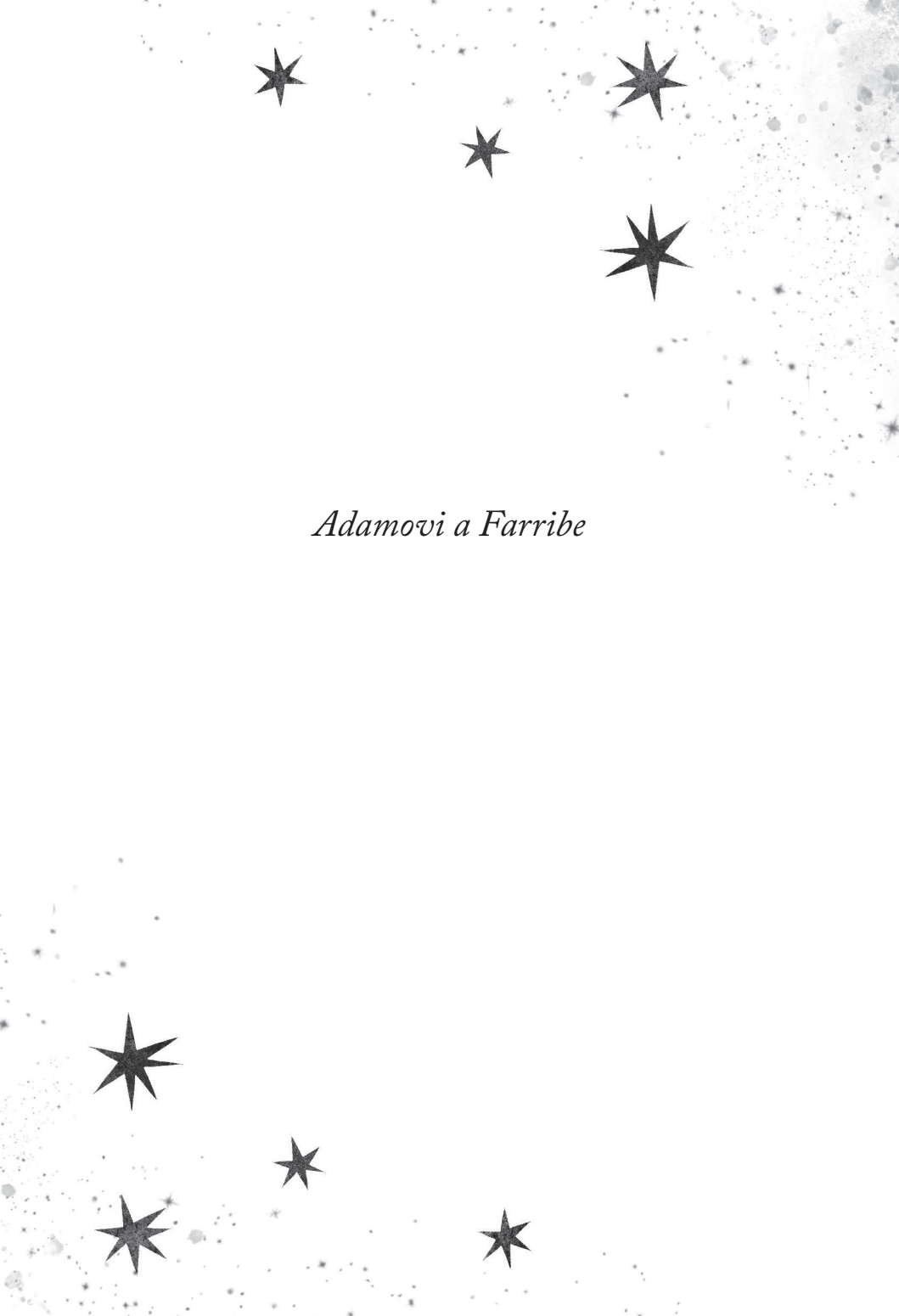
e-mail: info@vydavatelstvomotyl.sk

Všetky práva vyhradené. Žiadna časť tejto knihy sa nesmie reprodukovať ani šíriť akýmkoľvek spôsobom vrátane elektronického, mechanického, fotografického či iného záznamu bez predchádzajúceho písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN: 978-80-8164-402-3

SLEZOVÝ HÁJ VRECKO DIVORIŠE

Adamovi a Farribe

Prológ

Piesočná búrka sa prihnala ako leopard na love: rýchlo a divoko.

Piesok sa trblietal vo vzduchu a Daisy zadržala dych. Štípal ju na lícach v ostrých bolestivých nárazoch, ale nemohla odtrhnúť oči od búrky.

„Tadiaľto!“ Mama musela kričať, aby prehlušila vietor. „Teraz!“

Obrovský blesk udrel do vrcholu neďalekej duny a Daisy odskočila dozadu, od strachu jej vyschlo v hrdle. Videla piesočné pásy, ktoré sa dvíhali vo vetre ako duchovia, záblesk svojich bielych kĺbov a zamračený výraz na maminej tvári. Vzduch rozvíril piesok a potom sa strhla búrka: predbiehala ich po hrebeňoch púšte, až mala Daisy piesok medzi zubami aj mihalnicami a nedovidela ďalej ako na svoje prsty.

Potom sa bleskurýchle zomlelo niekoľko vecí. Mama sa zošmykla na kolená a jednu ruku vtlačila do priehlbiny v dunách. Vzduch sa upokojil. A okolo nich sa ako voda rozvlnil kruh žiarivobielych orchideí.

Daisy od úžasu otvorila ústa, ktoré jej rýchlo naplnil piesok. Keď ju zasiahla ďalšia nárazová vlna a oslepila ju, ešte stále

zúrivo vyplúvala piesok. No obraz orchideí jej zostal vypálený na sietnici. Boli snehobiele ako bavlnené ponožky, mali tučné lupene, hrubé strieborné žilky a vyžarovali svetelné vlákna, ktoré sa zlievali do svetlej žiarivej kupoly nad ich hlavami.

Vnútri kupoly ju ohlušilo náhle ticho, ktoré prerušovalo len ich lapanie po dychu. Daisy sa skrčila vedľa mamy a zúfalo sa snažila hľadiť cez zrnká piesku v očiach. Zdalo sa jej, že dokáže rozoznať kruh orchideí a cez závoj strieborných vlákien piesočnú búrku, ktorá ticho zúrila červenou nocou.

Kým sa Daisine oči spamätali, najhoršia časť búrky už prešla. Kupola, ak vôbec niekedy existovala, bola preč.

„Mali sme šťastie,“ povedala mama nasledujúce ráno, keď vietor ustal a vzduch bol chladný a krištáľovo jasný v bledomodrom svetle. „To údolie medzi dunami nás ochránilo.“

„Ale,“ namietla Daisy, „zdalo sa mi, že som videla... kvety. Biele kvety.“

„Kvety v púšti?“ divila sa mama. Zasmiala sa a postrapačila jej vlasy pokryté pieskom. „Ty moja výmyselníčka, čo ti napadne nabudúce?“

1. kapitola

O šesť mesiacov neskôr

Daisy Thistledownová nemala domov v bežnom zmysle slova, ale Londýn v nej z nejakého dôvodu vyvolával pocit šťastia. V to ráno pricestovali z Ríma, kde mama písala článok o istých nevhodných politikoch, a po jeho uverejnení museli pomerne rýchlo odísť. Tu v Londýne bola decembrová obloha nad strechami oslnivo modrá a vo vzduchu sa vznášala trblietavá, sviatočná atmosféra. Prišli do mesta na stretnutie s maminým novým redaktorom v *High Herald*, mužom menom pán Craven so skvelou povestou a záľubou v karamelkách, ktoré mal v dóze na stole.

Pán Craven pracoval v *High Herald* len tri mesiace – od Daisiných jedenástych narodenín –, ale ľudia ho už ospevovali, akoby išlo o niekoho výnimočného. Bol veľmi vysoký a šarmantný, mal svetlozelené oči a usmieval sa iba jedným kútikom úst. Mnoho rokov strávil v teréne, ale po nešťastnom incidente s rozzúreným hrochom odišiel z aktívnej služby.

„Až príliš vzrušujúce,“ vysvetlil, keď ich uvádzal dnu s kri-
vým úsmevom a zasmial sa tak, až pritom odhalil zuby.

Okrem karameliek stála na stole pána Cravena aj lesk-
lá počítačová obrazovka, nepriateľsky vyzerajúci kaktus
a zarámovaná fotografia, na ktorej si podáva ruku s pre-
miérkou.

„Úžasná žena,“ povedal Daisy, upravil si zlaté manže-
tové gombíky na vyžehlenej bielej košeli a odhalil zhluk
piatich znamienok na ľavom zápästí. Boli usporiadané do
tvaru natiahnutého písmena W, ktoré Daisy pripomínalo
súhvezdie Kasiopeja. „Skutočne úžasná. Hovorím vám,
túto krajinu posunie ďalej. Nedávno mi volala, aby mi
oznámila...“

Odmlčal sa a na niečo sa zadíval. „Aký nezvyčaj-
ný náhrdelník, pani Thistledownová. Kde ste ho
našli?“

„To je len stará bižutéria,“ po-
znamenala mama. Vyzerala rozpa-
čito a schovala príviesok v tvare sed-
mokrásy na jemnej zlatej retiazke.
„Takže, pán Craven. Moja ďalšia
cesta. Tie útoky v amazonskom pra-
lese...“

Daisy na chvíľu zachytila v Crave-
nových svetlých očiach zvláštny výraz,

akoby hľadel na veľké
filmové plátno, ktoré nikto
iný nevidel. Potom zažmur-
kal, usmial sa a ona premýš-
ľala, či sa jej to len nezdalo.

„Ach, áno,“ odvetil pokoj-
ne. „Peru. Spomínali ste, že ste
uvažovali, že by ste o tom napí-
sali. Povedzte mi...“

Daisy sa vytratila na chodbu,
otvorila pokrčenú knihu, ktorú mala
v ruksaku pre takéto príležitosti, a usadila
sa, aby počkala.

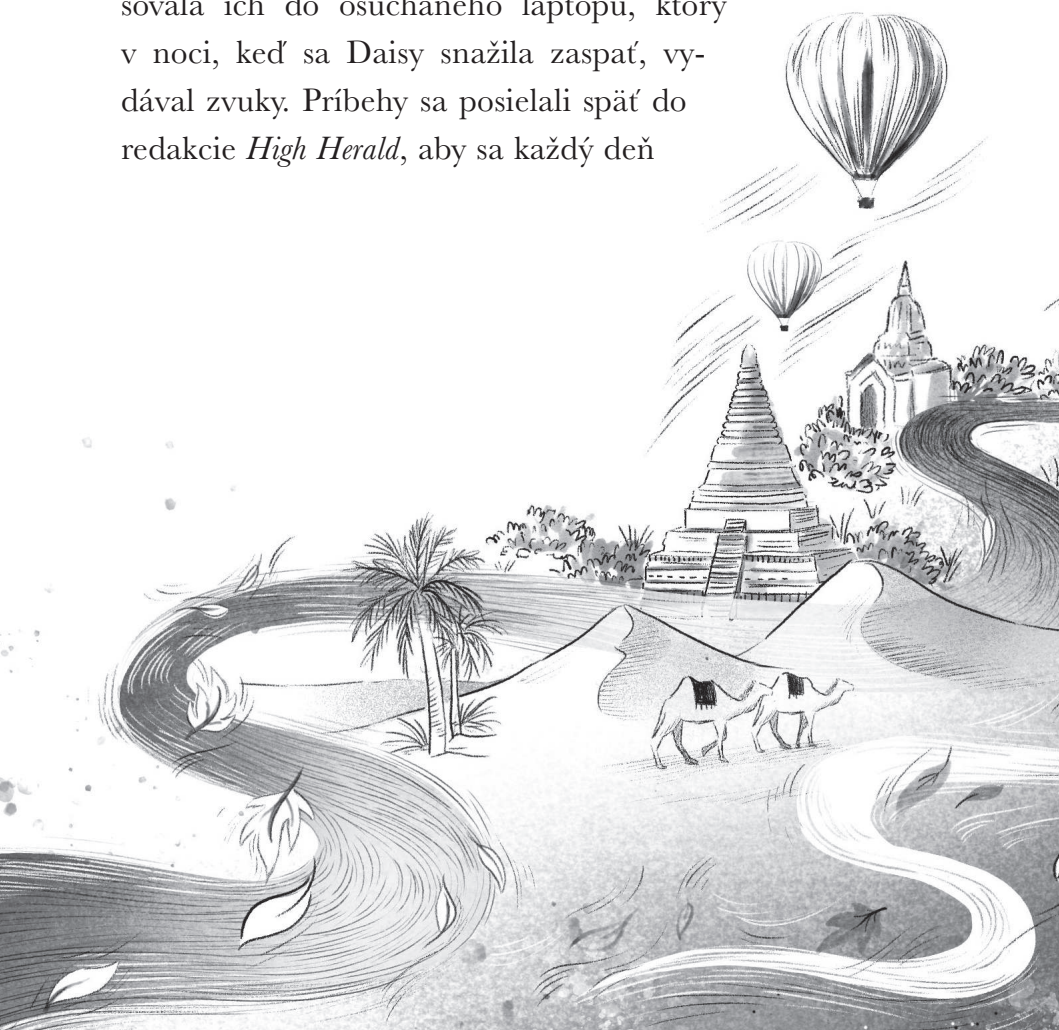
Daisy nerobilo problém čakať. Bolo to nevyhnutné, ak ste
mali výnimočnú mamu, ako bola tá jej. Leila Thistledownová
bola novinárka, ktorá cestovala po celom svete a lovila príbe-
hy. Daisy milovala ten výraz: *loviť príbehy*. Rada si predstavo-
vala, ako mama máva vo vzduchu sieťou na motýle a zbiera
uletené titulky a nekontrolovateľné články: správy o kráľoch
a anarchistoch, o barelových bombách a zlodejoch šperkov,
o zmanipulovaných voľbách a vzácnych opiciach so zlatými
očami.

„Dobrá žurnalistika je ako elektrina,“ hovorievala mama,
keď sa jej pýtali na tajomstvo jej úspechu. „Mala by nás

prinútiť sedieť a kričať.“ A usmievala sa tak, že vyzerala skôr ako nezbedné desaťročné dieťa než medzinárodne uznávaná reportérka. Daisy chodila všade s ňou a v takýchto chvíľach sa cítila ako spolupracovníčka v jej podnikaní, ktoré mení svet: pomocníčka v maminom oslnivom kúzelníckom predstavení.

Mama vytriasala príbehy zo siete a zapisovala ich do ošúchaného laptopu, ktorý v noci, keď sa Daisy snažila zaspáť, vydával zvuky. Príbehy sa posielali späť do redakcie *High Herald*, aby sa každý deň

objavili v tisíckach novín po celej krajine. Čítali ich lekári s okuliarmi a čiernymi aktovkami a právnici v bezchybných oblekoch, predavači jabĺk a džezoví hudobníci, avantgardní umelci a fúzatí diplomati, zvedaví školáci a tanečnice s pierkami v nočných kluboch. Všetci čítali články Leily Thistle-downovej v *Heralde*.

Ludia sa vždy tvárili prekvapene, keď zistili, že Leila Thistledownová má dcéru. A potom boli očarení. „Veď je presne ako vy,“ tvrdili so smiechom. „Malá bábika Leila.“

Daisy sa mračila a zvrátila obočie spôsobom, o ktorom dúfala, že vyzerá hrozivo. Všetci predpokladali, že keď sa navonok ponáša na mamu, musí byť rovnakým typom človeka aj vo vnútri: divoká, odvážna a dobrodružná. No Daisy sa tak ani trochu necítila. Bola tichá, ostrážitá a vôbec nie odvážna.

Teraz začula z Cravenovej kancelárie mamin smiech a zvuky, ktoré naznačovali, že sa stretnutie chýli ku koncu. Zatvorila knihu, pripravená odísť.

Takto vyzeral jej život: mamina nespútaná energia, zotrvačná sila, ktorá ich prenášala z mesta do mesta, z kontinentu na kontinent – bez koreňov, s odvahou a vždy na love za ďalším veľkým príbehom.

Daisino miesto bolo pri mame, a tak bola – Daisy si to rozhodne povedala – dokonale spokojná.

Strčila hlavu do dverí Cravenovej kancelárie práve vo chvíli, keď si mama balila tašku na odchod.

„Ozvite sa,“ riekol Craven a prehadzoval veľkú kopu papierov. „A zbytočne neriskujte.“ Jedna stránka mu vyklzla z rúk a zletela na zem k Daisiným nohám. Bola to mapa, taká vec, pri ktorej sa musíte zohnúť a pozrieť sa na ňu: nádherne detailná, popísaná špicatým písmom a pozdĺž horného okraja bolo tučným písmom vytlačené *PERU*.

„Ďakujem, Daisy,“ ozval sa Craven a jeho hlas bol zrazu oceľový. Naklonil sa, vzal jej mapu z rúk a o chvíľu zmizla v zásuvke jeho stola. Zelené oči sa mu leskli a kývol na mamu. „Šťastnú cestu, pani Thistledownová.“

Po stretnutí vyšli do rušných ulíc pozdĺž rieky, kde vianočné svetlá žiarili ako diamantové náramky a vlniaca sa Temža sa odrážala od kamenných múrov nábrežia. Bolo šero, popoludnie bolo chladné a plné papagájov, ktoré sa mihali po oblohe ako jasnozelené ihličky cez modrú hodvábnu látku. Keď ich Daisy prvýkrát zbadala, bola ohromená. Teraz už vedela, že Londýn je plný vtákov, a vždy aj bol. Vesele sedeli na stĺpoch verejného osvetlenia a pózovali v korunách stromov ako tropické vianočné ozdoby. Podľa mamy si niektorí ľudia mysleli, že papagáje uleteli z londýnskej zoo a rozmnožili sa vo voľnej prírode. Iní tvrdili, že zmizli

z filmového plátna. Tak či onak, mrazivé ulice mesta sa hemžili očarujúcimi zelenými vtákmi. Daisy mala pocit, že všetko je možné: akoby všetky nečakané a výnimočné veci čakali hneď za rohom.

Mama skontrolovala čas na telefóne, potom sa otočila a pozrela na Daisy rozžiarenými očami. „Čo keby sme si urobili rýchly výlet do Kew?“

2. kapitola

O hodinu neskôr prechádzali cez zdobenú železnú bránu maminho obľúbeného miesta v Londýne. *Kráľovské botanické záhrady Kew*, hlásil nápis pri vchode. „Vitajte na mieste s najväčšou biodiverzitou na Zemi.“

Záhrady zaplnili návštevníci v čižmách a rukaviciach a vy-zrážaná para zarosila slávne skleníky na miestach, kde sa tropické teplo miešalo s chladným vzduchom. Vonku boli stromy holé a kvetinové záhony zívali prázdnotou, ale v palmovom skleníku sa usadil ťažký a dusný vzduch ako v saune. Daisy sa zhlboka nadýchla a povzdychla si. Nikdy ju neomrzela tá zemitá vôňa. Všade naokolo sa knísali palmy s listami veľkými ako obrusy a popínavé liany sa ovíjali okolo zdobeného viktoriánskeho železného rámu. Zdalo sa, že stoja uprostred dažďového pralesa.

„Pozri!“ zvolala mama. Ukázala na päťlúpeňový kvet podobný ružovej hviezdici. „Madagaskarské zimozelene. Používajú sa na výrobu liekov proti rakovine. Nie je to úžasné?“

Daisy sa uškrnula. Mama poznala rastliny od A po Z.

„A táto palma,“ pokračovala mama, „sa nazýva samovražedná palma, pretože kvitne iba raz – keď dovŕši päťdesiat rokov – a potom zomrie.“

Mama natiahla prst a dotkla sa jej kôry. Daisy by mohla odprisahať, že veľká palma zamávala širokým vejárovitým listom, ale potom zažmurkala a striasla sa. To len cez skleník prešiel závan teplého vzduchu.

Zaklonila hlavu a všimla si spleť *combretum rotundifolium*, zhluk žltých kvetov podobných trúbke a trs drobných ružových banánov, ktoré rástli smerom nahor namiesto nadol. Mama ju brávala do Kew už od čias, keď sa učila ložiť, a tá neuveriteľne rozmanitá a zvláštna zeleň jej vždy spôsobila mravčenie v prstoch.

Daisy odmalička milovala rastliny, hoci sa niekedy v jej prítomnosti správali čudne. Raz keď čakala, kým mama dokončí rozhovor so sprievodcom (v tom čase sa nachádzali na horskom útese v tibetských Himalájach), sa tak príšerne nudila, že odišla sama na prechádzku a nevšimla si okraj, kým sa z neho nezošmykla. Pád ju mal zabiť, ale výbežok vavrínov sa nečakane rozrástol, stromy rozprestrelí konáre do strán a zachytili ju v polovici pádu.

Inokedy hrala futbal na ulici (toto sa udialo v apríli, ktorý strávili v Dillí počas posledných volieb) a zazrela chlapca s hrubým krkom, ktorý sa volal Bruce, ako trikrát za sebou kopol najmenšie dievča zo súperovho tímu. Bol to surovec

– videla ho, ako to spravil už predtým – a cítila, ako v nej niečo vrie ako hrniec s vodou, ktorý zostal pridlho na sporáku. Vtom sa Bruce rozkričal, zvíjal sa na chodníku, pokožku mal pokrytú veľkými opuchnutými červenými ranami.

„Jedovatý brečtan,“ počula šepkať doktora, keď odnášali krívajúceho chlapca. „Ktovie, ako vyrástol cez chodník.“

Potom ju mama vzala na večeru s jednou veľmi vznešenou dámou v Paríži, ktorá im podávala čerstvé homáre a chválila sa, ako ich kuchár varil zaživa. Leštený stôl z čerešňového dreva, pri ktorom sedeli, akosi pokrčil nohy a zrazu sa ich tanieri a misky vznášali vo vzduchu, zanechávajúc za sebou dramatické oblúky homárej polievky. Mama rýchlo vyviedla Daisy von, kým sa tlmočník hlboko ospravedlňoval v ich mene.

Dnes bol však úplne obyčajný deň. Daisy si vytiahla list zo svojho neupraveného vrkoča a zamierila hlbšie do skleníka, sotva si všimla rozruch, keď sa okoloidúci turista otočil, aby sa pozrel na mamu a narazil rovno do palmy.

Potom však kútikom oka zbadala niečo nečakané. Najprv si myslela, že ide o ďalšiu popínavú rastlinu – ale tie predsa nie sú čiernobiele a chlpaté.

Daisy sa bezmyšlienkovito rozbehla za tým stvorením, no v tej chvíli jej zmizlo z dohľadu za najbližším rohom. Ponáhľala sa za ním, pričom sa skrčila pod nízko visiaci konár. Zdalo sa, že sa zdvihol o niekoľko centimetrov, aby jej nezavadzal.

A tam, napoly skrytá za starodávnou a chlpatou trpasličou palmou sedela maličká mačka. Prchké čierno-biele stvorenie veľké asi ako jej chodidlo, s krútiacim sa chvostom v domino-vých farbách.

„Ahoj,“ pozdravila ju a čupla si. Mačka – v skutočnosti skôr mačiatko – si ju prezrela striebornozelenými očami a nabrusila si pazúry na jej topánke. Tvárila sa bojovne, zuby mala ako ihličky a fúzy dlhé a veľmi štekľivé. Mala malé uši, ostré a špicaté, a vyzerala trochu zmätene a veľmi nevrlo.

Daisy sa zamračila. „Čo tu robíš?“

Hľadala obojok s menom, ale mačiatko malo holý krk. V záhradách Kew neboli domáce zvieratá povolené a po znepokojenom majiteľovi nikde ani stopy. V skutočnosti nikto nevenoval pozornosť nelegálnej mačke v Kráľovskom botanickom palmovom skleníku.

Daisy sa rozhliadla. „Mami!“ zvolala. „Pod sem. Našla som...“

Keď sa však otočila, mačiatko bolo preč.

„Nevymýšľam si to,“ tvrdila Daisy, keď si neskôr sadli na čaj v kaviarni. „Bolo tam mačiatko. Priamo v palmovom skleníku! Chvíľu tam pobudlo a potom sa vyparilo. Puf!“

Zmizlo bez stopy. *No, skoro*, pomyslela si Daisy a pozrela sa na čierne a biele chlpy na svojom kabáte.

„Verím ti,“ povedala mama s ľahkosťou. „Mačky sú také prefíkané.“

Kaviareň sa naplnila lomozom vidličiek, lyžičiek a hrejivým šumom rozhovorov, keď si šťastní návštevníci odkrajovali z veľkých kusov mrkvového koláča.

„Myslíš, že bude v poriadku?“ spýtala sa, stále premýšľala nad mačiatkom. Bolo také drobunké.

Mama neodpovedala. Mala sklonenú hlavu, bola zaneprázdnená aranžovaním obrovského taniera koláčikov, hustej smotany, jahodového džemu a nalieváním čaju z veľkého červeného čajníka. Mama bola celý deň roztržitá, čo zvyčajne znamenalo, že si v hlave vymýšľala nový článok a že sa chystali vyraziť na nové dobrodružstvo.

Mačiatko pravdepodobne utieklo späť k svojmu majiteľovi, ubezpečila sa Daisy. Bude v poriadku.

Zamerala pozornosť na koláčky, vybrala si tie najbližšie a natrela si ich tak nahrubo, že jej prvý hlt zanechal v kréme stopy po zuboch. Odhryzla si druhýkrát a slastne si povzdychla.

Aj mama si dala koláčik, ale nezdalo sa, že by bola hladná.

„Čo sa deje?“ zisťovala Daisy a pokúšala sa zlízať si devonshirský krém z lakťa. Potom si všimla, ako mama zaváhala, a napriek teplu v miestnosti pocítila chlad.

„Nič,“ odvetila mama. „Ja len... čo si myslíš o internátnej škole?“ Zdvihla zrak a rýchlo dodala: „Samozrejme, len na chvíľu.“

Daisy na ňu vyvalila oči. „Internátna škola? Nie je iba pre postavy v knihách?“

„Nie vždy,“ povedala mama čudne ležérnym hlasom, ktorý ju Daisy počula používať, keď robila rozhovor s komplikovaným človekom. „Nechcela by si spoznať deti vo svojom veku? Nájst si kamarátov?“

Daisy pocítila pod rebrami zovretie, akoby vkročila do veľmi lepkavého pohyblivého piesku.

„Nepotrebujem kamarátov,“ vyhrĺkla. „A stretávam deti v mojom veku.“ Bola to pravda. Od Ríma po Rusko, od pouličných trhov až po luxusné hotely sa Daisy prehánala s deťmi, ktoré stretla, a vždy načahovala uši, či nezachytí niečo užitočné pre mamine články – útržky miestnych klebiet, sťažností na rastúcu cenu chleba, zvláštny príbeh.

Mama pracovala ako politická korešpondentka – no v týchto dňoch sa jej články čoraz viac zameriavali aj na klímu, čo znamenalo, že Daisy vedela viac o záplavách v Indii a požiaroch v Austrálii ako väčšina jedenásťročných detí. Porozprávala by vám všetko o ohrozených leopardoch v zasneženom Rusku a vzácnej, fúzatej, netopierej rastline v tropickej Barme. Daisy sa naučila čítať pomocou maminých kníh a cestovných sprievodcov, hláskovala dlhé slovné spojenia ako „zemepisná šírka“ a recitovala vety ako: „Keď sa nachádzaš v buši, nezabudni si vziať so sebou kokos.“ Vedela rozpoznať somálske spevavé vtáky podľa ich štebotu, ovládala sedem rôznych pozdravov po inuitsky a dokázala uviazať desať rôznych námorníckych uzlov. Ovládala neskrátené delenie, vedela čítať

mapy, manipulovať s prakom, krahnúť (hoci mama o tejto zručnosti netušila) a riadiť kurz podľa Polárky. Bola tiež neoficiálnou šampiónkou v plúvaní v troch amerických štátoch a dokázala plávať s väčšou silou a presnosťou ako väčšina lám alebo dospievajúcich chlapcov.

„Nepotrebujem ísť do školy,“ nástojila a snažila sa znieť pokojne.

Mama teraz medzi prstami mrvila svoj koláčik na kúsky.

„Ja viem, *joonam*.“ Toto slovo znamenalo v perzštine „miláčik“. „Ale pravda je taká, že lovím nový príbeh a nachádza sa niekde, kde to nie je bezpečné.“

„V amazonskom pralese?“ vyzvedala Daisy a spomenula si, čo mama povedala Cravenovi.

„Presne tak.“ Mama zachytila omrvinku na stole. „Vieš predsa, že dažďový prales je jedným z najdivokejších a najúžasnejších miest na Zemi. Ale...“ odmlčala sa a opatrne vyberala ďalšie slová, akoby mali ostré hrany, „... každým rokom sa mení na čoraz väčšie bojisko. Ľudia, ktorí tam odjakživa žili, musia každý deň bojovať, aby ho ochránili pred nelegálnou ťažbou dreva, baníctvom a rybolovom. Pred ľuďmi, ktorí ho chcú rozsekať a spáliť do tla.“ Zaváhala. „A... miznú tam nevinní ľudia.“

„Miznú?“ zopakovala Daisy a zamračila sa. Neďaleko od nich sa rozplakalo batola a ryšavý muž pri vedľajšom stole si odpil z kávy.

Mama prikývla, pery mala bledé ako stena. „Niekto musí zistiť, čo sa deje. Svet sa o tom musí dozvedieť.“

Daisy sa zhlboka nadýchla. „Mohla by som ísť s tebou. Mohla by som pomôcť...“

„Nie.“ Mamin hlas znel prísne a rozhodne. „Tentoraz je to iné, Daisy. To miesto sa úplne líši od ostatných, ktoré sme navštívili. Nie je to miesto pre dieťa.“

Daisy cítila, ako jej strach vytvoril hrču v hrdle. „A čo bude s tebou?“ vyjachtala. „Čo ak sa ti niečo stane?“

„Budem v bezpečí,“ uistila ju mama. „Budem mať sprievodcu a ochraniku. A nebudem preč dlho, sľubujem. Najviac dva týždne.“

„Dva týždne?“ Nikdy neboli od seba dlhšie ako dva dni.

Mama zvrátila čelo a čudne skrútila ústa. „Mrzí ma to, *joonam*. Kiežby si mohla ísť so mnou – naozaj. No potrebujem vedieť, že bude o teba postarané, kým budem preč, a keďže nemáme rodinu, ktorá by ťa prichýlila, pán Craven navrhol dievčenskú internátnu školu Wykhurst, v ktorej je členom rady. Súhlasili, že ťa vezmú ako dočasnú žiačku.“ Mama chytila Daisy za ruku, ktorú mala lepkavú od jahodového džemu. „Len na dva týždne. Vrátim sa do Vianoc, sľubujem.“

Daisy zaliala horúčava a všade ju pichalo.

„Ale ja nemôžem,“ zvolala a zistila, že má mokré líca. Zúrivo si utierala oči končekmi vlasov.

„Môžeš,“ odvetila mama ostro. „Odvahu, *joonam*.“

„Ale...“

Mama sa na ňu iba pozrela. Nastalo hrobové ticho a Daisy sledovala, ako cez otvorené dvere kaviarne vletel papagáj a potom zamieril späť k tmavnúcej oblohe. Zelené pierko pomaly pristálo medzi nimi.

„Ako to zvládneš?“ spýtala sa nakoniec Daisy.

Mame vôbec nešlo čítanie máp, nedodržiavala termíny a zabúdala jesť. Daisy ich zvyčajne navigovala z bodu A do bodu B a uistovala sa, že si nezabudli pasy. Ona dávala prepitné hotelovým nosičom batožín a kupovala extra zásoby sušienok pre mamu, keď písala.

„Ach, *joon-e-delam*,“ odvetila Leila. V perzštine to znamenalo „život môjho srdca“ a Daisy tak volala len vtedy, keď bola veľmi smutná. „Neviem. Ale sľubujem, že to nepotrvá dlho. Spracujem tento príbeh čo najrýchlejšie.“

Nastalo ďalšie ticho a Daisy začula šušťanie novín od ryšavého muža pri vedľajšom stole a priateľský ruch od neďalekej rodiny, keď pri odchode brali dve batohy a kočík. Na chvíľu sa zamyslela, aké by to bolo byť súčasťou normálnej rodiny so skutočným domovom, do ktorého by sa mohla každý večer vrátiť. Predstavila si svoju izbu s rovnakou posteľou každú noc a policou na knihy, až ju od túžby pichlo v hrudi.

Potom sa ozvala mama: „Ak sa niečo stane – čokoľvek –, chcem, aby si mala toto.“ Siahla do tašky a vybrala malú škatuľku. Vnútri ležalo niečo okrúhle a trblietavé. Bolo to

sklenené ťažidlo, veľké asi ako Daisina zaťatá päť. Vzala ho a naklonila sa tak blízko, že sa jej nos dotkol chladného povrchu. Dokonalé púpavové hodiny boli uväznené v skle ako mäkký strieborný mesiac v bubline.

„Patrilo tvojmu otcovi,“ dodala mama. „Želal si, aby si ho mala, keď vyrastieš. Bol by na teba nesmierne hrdý.“

Lenže tentoraz Daisy nevyrušila zmienka o otcovi.

„Čo tým myslíš, ak sa niečo stane? Veď si tvrdila, že budeš v bezpečí!“

Mama zmietla zo stola pár zatúlaných omrvíniek. „A aj budem. Ale ak sa – nejakou vzdialenou náhodou – niečo stane, potom sa vráť sem do Kew. Prines to,“ odvetila a bradou ukázala na ťažidlo. „Príde pomoc. A nikomu ho neukazuj. Ukry ho do bezpečia.“

„Nerozumiem. Prečo? Čo tým myslíš, aká ‚pomoc‘?“

No mama už odpratávala tanieri a zapínala si popruhy na taške.

„Poďme,“ zavelila. „Čaká nás veľa práce.“

